

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κί’ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

“Ἐτος ἐννεήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακάσα,
ἔται μ’ ἐπέδωκε τὸν χρόνον ἡ πατριτικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν δρων μας μεταβολή — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

“Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μίᾳ φορᾷ θὰ βγαίη,
κί’ ὅταν ἔχω ξεπνῶδι — κί’ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νᾶστα κί’ ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μίνο,

γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη. — δεκαπέντε καὶ ὅτ’ο χέρι.
Κί’ ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κί’ ὅποιος τὸν παρῶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάρ μαθρο φίδι.
Γράμματά καὶ συνδρομαί — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ,
γιὰ τὴ σῖρα καὶ τὴ μίρα — κάθε φύλλο μίᾳ δεκάρα.

Τετάρτη κί’ εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου
καὶ καθόδος τοῦ Λόου τοῦ ἄγοιου.

Τέσσαρα καὶ τετρακάσα
κί’ εἶναι χειμῶρος ἡ γλῶσσα.

**“Ὁ Ἄγγλος Λόου ὁ πολὺς
κί’ ὁ φαμαρῶνος Φασουλῆς.**

Φ.—“Ὁ Λόου, μίᾳ τζέντλιμαν, τί κάμνετε; καλῶ;
πὼς εἰσθε ὅσῃν ὕγειαν σας; πὼς εἰσθε ὅτ’α μωλά;
Ἵμναντ ἐφέλιχα, μίστερ Λό, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἡ φτώχεια εἶναι ἄμεσος, καθὼς καταλαβαίνετε,
ἐντὸς ὀλίγου χρόνου Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ σεῖς μ’ ἐμάς τὸν μπουσούλα καὶ τὸ τσερβέλο χάνετε.
Ὅθὸτ ζε δι μίστερ οὐδὲ γηού, ποῦ καθαρά θὰ πῆ
τί σας κατέβη ὅσους Ῥομηοὺς νᾶλθῆτε, τσελεπῆ;
Πολὺ χριστιανικὴ μοῦ φαίνεσθε, ποῦ κοινὸς τοῦτέστι,
ἀφοῦ χριστιανισμὸν χρυσοῦ τὸ κράτος μας ἔπασθη,
ἀφοῦ καλὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς, συμφουρασιμένω,
πὼς εἶναι Ἰντενφουσιμὸν καὶ, ὑπόθεσις χαμένῃ
νὰ πληρωθῆ ἑπακρωθὸς πᾶς τῶν δανείων δρος,
τὸ Ἰνκομ τᾶς, ὅπου θὰ πῆ τοῦ κεφαλαίου φόρος,
κί’ αὐτὸ ποῦ λέτε γιφίντετ, τοῦτέστι τὸ κοινόνι,
ποῦ σὴν μᾶς ἔρχεται ὅσὸν νοῦ εὐδὲς μᾶς χιάνουν πόνοι,
σεῖς ὅτ’α καλὰ καθούμεθα μᾶς ἔρχεσθ’ ἐδὼ πέρα
νὰ κοπανίστετε μ’ ἐμάς μαθροφιστὸν ἄερα.
Λ.—“Ὁράϊτε, μίστερ Φασουλῆ,
Φ. Βορὴ τί ὀλατῆτεις;
ἐδὼ συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σοσιτῆς.
Γρηὶκ λῶουν, μίᾳ τζέντλιμαν, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
τὰ τῶν Ἑλλήνων δάνεια καθεὶς τάπορητῆται,
κί’ ἂν γράψῃς δέκα κί’ εἰκοσι περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις
νὰ καταλάβῃς τίποτα ποτὲ δὲν θὰ μ’ ἰμορέσης,

καὶ τέλος τῆς ἀρθεῖς σου φαρδὸς πλατὺς θ’ ἀλώσσης
καὶ θὰ τᾶφῃσης σὺζύλα καὶ θὰ τὰ φασκελώσσης.
“Ὅσα κί’ ἂν πῆς, βρὲ τζέντλιμαν, θὰ πᾶνε ὅτ’α χαμένω...
ἔμεις, μωρὲ, τὰ ξέρουμε καλλίτερ’ ἀπὸ σένα.
“Ἀπὸ ματαίων ἔχθεσαν ποδῶ νὰ σᾶς γλυτώσω
καὶ ντόντ τριμῆλ γιουαρσέφ σομάτς, μὴν ἐνοχλήσθε τόσο.
Κί’ ἂν τὰ τερτέρια μας καλὰ τὰ πῆς ὅσῃν Ἑγγιτέρα
ἔμεις θὰ τᾶβρωμε κικὰ σὴν τὴν κικὴ σου μῆρα,
ἂν δὲ κικὰ τᾶβρῃς καὶ σὺ σὴν Ἄγγιλος ταναμπετῆς
θίναμ πολὺ χειρότερα παρ’ ὅσον τὰ ἐκθέτεις.
“Ἐκ τῆς Ἄγγιλις ἐφθασες ὡς ἱατρος μεγίλος...
γηού χᾶβ ἔ μάλττιουντ, μωρὲ, ὄφ μέντεσις, ἡ κί’ ἄλλος
γνωρίζομε πὼς ἔρχεσαι μὲ πληρομὴν φαρμᾶκων,
ἀλλὰ θὰ ὄθῃς ὀρηγορα πὼς ἔχ’ ἡ φᾶρα λίκων.
Τὰ γιαιρική σου, τζέντλιμαν, ἐδὼ δὲν θὰ περιήσῃς
κί’ ἂν ἔχῃς τίποτα καὶ σὺ στερλίνας νὰ μοιράσῃς
τότε κικὼς μᾶς ὄφασες, ἄλλοιῶς γρηκίμοισ, τριβᾶ,
κί’ ἔμεις δὲ θὰ προκόψομε μὲ τὴν δική σου γκλᾶβα.
Μᾶς παραφορτωθήματε καὶ σεῖς οἱ Ἑβρουαῖοι,
ἀλλ’ ἡμῶς τὸ Ῥομαϊκὸ ἀνέμικλ, βρὲ, τοῦ πέι,
ἦγον δὲν εἶναι ἱκανὸν κοινόνι νὰ σᾶς δόσῃ
κί’ ἂν τὸνομά τὸν πρόκειται νὰ κατακλιθῶσθῃ.
“Ἐγὼ δὲ, Λόου τζέντλιμαν, ποῦ ἀπαντῶ σοσιμῆσις
πὼς δι γαχὲρ λὸ ἑπακρητῆ, ὁ μέγας ἦγον νόμος
νὰ μὴν πληρώνομε λεπτὸ σὲ καθῆμα μαγᾶρα

δὴν τὰ χρεὴ πλημμεροῦν καθὼς τὸν Νιαγῶρα.
Πῶσθαι ἔξ τοῦ κράμ, βρὲ κανάγια τοῦ διαβόλου,
ἴγουν ἡ φτώχεια ἐγκλίμα δὲν λέγεται καθόλου,
κ' ἂν εἶναι κ' ἡ Ἑλλάς πτωχὴ καὶ μάννα ἴσο κανόνι
τοῦ κοῦτάδου τῆς κάταστρο πρὸς ἄλλους σας σηκώνει
κ' ὡς Ἀμαζῶν καλλίφωνος ἴσα τροπαῖα τῆς γέρνει...
γὰ δόξα θεῶν θέλετε, μὰ φτώχεια ἴσο πέφτει.
Ἄμμι τ' ἰθαρεῖς τοῦ λόγου σου, οἱ Λόου κασιδιάρη,
πῶς ἂν κανένας δανεῖσθαι τοστινέξιο δὲν κἀπὴ
δὲν θὰ λεγώμεθα σὰν πρὶν οἱ τῶν Ἑλληνικῶν παῖδες
καὶ δὲν θὰ πίνουμε ποτὲ βαρεῖς γλυκοῦς καφφέδες;
Ἄμμι τ' ἰθαρεῖς τοῦ λόγου σου, οἱ Λόου τενεκί,
πῶς ληρομονοῦνται τρώματα καὶ διδῆ Ἑλληνικαὶ
ἂν κατὰ τύχη δὲν δοθῆ τοῦ προσεχῆς κοπούκι
κ' ἂν εἰς τὸ μέλλον ζήσωμεν χωρὶς Ναπολεόνι:

Καὶ τ' ἰθαρεῖς τοῦ λόγου σου, οἱ Λόου βλακοχάρα,
πῶς θὰ περάσουν κ' οἱ Ρωμηροὶ μὴ χριμάτα μονάχα;
Ὀχι, γκοντέμ... κ' ἂν ὁ λιμὸς θερίσῃ τάντερά μας
θὰ ζῶμε μὲ τὰράτα μας καὶ μὲ τὰ μάραμα μας,
ὡς ὅτου μὲ τὰ μάραμα κ' ἔμεις τὰ μαρμαρώσωμε,
ὡς ὅτου μὲ τὴν δόξαν μας τὴν δόξαν σας σαρώσωμε.
Ὅπισμα, μῆτροι δανεῖσθαι, βαρδάθα παρατρέφα
γὰ νὰ διαβαῖν κ' ἡ Ἑλλάς, ἡ φίλη κανονίερα.
Νά! δι γκρέτ ἔλντ μῆν, θηλαθὸ ὁ μῆγας Ἄγγλος γέρωμ,
ὁ Γλάδοτον ὁ περίπτοτος, ὁ τόσην φήμην λαφάρν,
περὶ Ὀμήρου ὀμιλεῖ, περὶ Ὀμήρου γράφει,
κ' εἶναι γὰ μῆς τὰ λόγια τὸν ἀτίμητο χροσάφα.
Αὐτὸς μ' ἔκεινα πρὸς χροσῆν μῆς ὀδηγεῖ ὀδὸν
καὶ μῆς κόπρος μοναχὰ τῶν πάλαι Ἀτρεῖδων,
ὅσον καὶ ἂν ἡμάσθουμε τὴν λάμψην τοῦ ἁρόνος,
ἀντισταθμίζει τὸν χροσὸν τῆς γραιῖας Ἀλκίονος.
Βλέπει, οἱ Λόου τζέντελμαν, ἀτὴν τὴν καρβαλίνα,
ποῦ λάμπει κατακίτριαν σὰν Ἀγγλικὴ στεγλίνα;
Ἄν δὲν τὴν βλέπῃς ἀνοῖξε καὶ τρύψε τὰ στραβά σου κ'
ἀποκαλίψου εὐλαβῶς κ' ἔμπρός σου ἄτῆν βουβῶσου.
Δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε παρ' ἓνα δόξης μινύμα
εἰς καρβαλίνας μέγεδος, εἰς καρβαλίνας σχήμα.
Βλέπει αὐτὸν τὸν ποταμόν, ποῦ λέγεται Ὀδρίας,
ὅπου εἰς κοίτας κ' ἔβρολῶς χωρίζεται μυριάς,
ὅπου σὰν Νεῖλος ξεγαλιῶ κ' εἰς ἐποχὴν γαλήνης
καὶ φωσφορίζῃ ὅπο το φῶς πληρωσῆς σελήνης;
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ποταμός, ποῦ τὸν γεραιὸ ἡ φήμη,
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε παρὰ ρευστὸ ὄσημα.
Θέλω ἴσθης δόξης τὰδύτα κ' ἔγω δὲ σὰς εἰσάξω,
θέλω μὲ δόξα τῶν Ρωμηρῶν ταυτίξω σας νὰ λυσάξω,
γὰ ν' ἀποδείξω, τζέντελιμαν, εἰς ἄλλους μῆς γὰ πάντα
πῶς εἶναι τούτη μοναχὰ ὁ πλοῦτος μας κ' ἡ γάντα,
κ' ἴσο κ' ἂν πῆς ἡ πίστις μας κ' ἡ κἀθα μας ἀξία
ἡ κούτρα μας θὰ κουτουλιῶ μετὰ τοῦ Γαλαζία.

Καὶ τ' ἰσὲς μέλει τάχατε, μωρὲ παλαιογροσουζήδες,
ἂν δὲν θὰ σὰς πληρωσώμε, ἂν εἴμαστε μουροῦζήδες;
γιατὶ κ' ἔμεις δὲν σγκινοντ τὰ χάλια τὰ δικά σας
κ' οὐτ' ἐπιμαίνομεν ποτὲ ἴσα οικονομικά σας,
καὶ μῆτε Λόου Ἑλληνα ἴσα στελλομε κανένα
νὰ ὄη γὰ τὰ τετάρια σας ἂν εἶναι μεροδεῖσθαι,
ἂν γὰ κοουπόνα σὰν κ' ἔμεις τὸν νοῦ σας βασανίξετε
καὶ ἂν ἀκόμη ἔχετε λετὰ νὰ μῆς δανείξετε;
Μῆς παραφορτωθήκατε ἀλλήθεια, παληανθρωποὶ,
καὶ θέλει λουσίμο γερὸ ἡ φίλη μας Εὐρώπη.
Ὅριστε τώρα, μῆστερ Λό, καλά νὰ μῆς ριχθῆς
καὶ τόσα ἐπιτόκια καὶ τόκους νὰ δεχθῆς...
ὄριστε τώρα... λύσσαξε καὶ τὸ ποτεί μας γδάρε
καὶ τὸν κασιδιῆ κούφρη καὶ τὸ μαλλί τοῦ πάρε.
Δὲν πῆς, μωρὲ, νὰ ξηῖς κοιλιαῖς καὶ βροῦβιαις νὰ παστρεύεις

παρὰ εἰς τάνεξέλεγκτα ἐξέλεγει γυρούεις;
Δὲν πῆς, μωρὲ, καλύτερα τὴν ἄμμο νὰ σκαλίσης,
δὲν πῆς τὸν Γόρδιον δεσμόν καλύτερα νὰ λύσης,
δὲν πῆς μαλλιά θεοτέλλης γυναικας νὰ ξεμπελέξῃς,
παρὰ μὲ τὰ τετάρια μας σοῦ κόπνισο νὰ παίξῃς;
Ὁ ποῦαρ θὶν, καίμενε Λό, μ' ἀτά καὶ σοῦ θὰ λῶσθῃς,
μῆτε ν' ἀρχίσις θὰ μωσῆσις, μὲ μῆτε νὰ τελεῖσθῃς,
κ' ὅσον κ' ἂν τρέψῃς ἔροτα πρὸς τοὺς Ρωμηροὺς διάπυρον
ἄναρχα κ' ἀτελεύτητα θὰ τῆβρης ὡς τὸ ἄπειρον.
Ἦ ἐκθεῖς σας, δηλαθὴ τοῦ γιούρα ἐξποσίσιον,
δὲν θὰ μῆς φέρῃ, μῆστερ Λό, εἰς ἄλλον ὁρόμον ἴσιον,
καὶ πάντοτε θὰ λέγωμεν ἀνέρα κ' ἄνοσια
δι πάμπλη φράουτες, δηλαθὴ τὰ χρεὴ τὰ δημόσια.
Μυστηριώδης εἶναι Σφιγῆς τὸ κἀθε μας τετάρτι
κ' ἴσο κ' ἂν εἶσαι, μῆστερ Λό, ἴσα νουμέρα ξεφτῆρι,
σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται Οἰδίπους νὰ φανῆς
κ' εἰς ἄλλους τοὺς ἐξελγμένους σεζλίης θὰ γενῆς.
Φασκέλασῶ τα, φῆσαι τα, κ' ἔλα νὰ παίξῃς σκάκι...
ἔδῳ καρβῆρα χάνονται καὶ οἱ ποῦ πῆς βαρκακι;
Καλύτερα τὸ στόμα σου, σὶ Λόου, νὰ ἰσῆση
καὶ γκόντ μπλές γιού, ὀπου θὰ ἡ θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.

Ἐνθ' τοιαῖθα ὀμιλεῖ ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
ὁ Δελιγγάννης ἐρχεται, Τρικούπης, Καραπάνος).

Φ.—Νὰ σὰς συστήσω, μῆστερ Λο, τὸν κῆριον Τρικούπη,
ὅπου θὰ μῆθῃ τοὺς Ρωμηροὺς νὰ τρῶν ξερὸ χαροῦσι.
Κ' αὐτὸς Μυλλλόδρος λέγεται καθὼς καὶ σὺ, οἱ Λό, κ'
κ' ἴπερ αὐτοῦ ὀμίλων θερμὰ παρακαλῶ.
Συνδύσασμι περίρημο, συνδύσασμι ποικίλο,
ἴδου γὰ τούτους γλειφόμενὰ τὰ κόκκαλα σὰν σκόλο.
Μὲ τούτον εἶδε θησαυροῦς ἡ φίλη μας πατρίς...
κῆριον ἔκεινον δαδὸ δραματῆς, πέφνει τοῦ ἄλλου τρεῖς,
κατὶν δὲ δανεῖσθαι πέντε δραματῆς μῆς
κ' ἄνοιγόν οἱ πολίτεροι τὸ στόμα σὰν γαζοῖ,
καὶ τῶσι μαθηματικὸ καὶ πατριώτα ποῦρο
φρονέζον ἐκοῦ μῆς ἔτυχε κ' αὐτὸ τὸ κελεπούρι;»

Αὐτὸς θαρρεῖ πῶς ὀμιλεῖ μὲ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον
καὶ κἀθε κριμαίνοντο τὸ ξερογνίξει πῆγιον,
μεγάλια δὲ κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει
καὶ συνδύσσει μὲ χαρὰ κ' ἔνοιε καὶ χωρίζει,
καὶ μὲ σοφους συνδυασμοὺς ἐξίσταται καὶ μαίνεται,
ὡς ὅπου μὲ τὸ πάγιον καὶ μὲ τὸ κριμαίνοντο
καὶ τὸ στομάχι τῶν Ρωμηρῶν ἀρχίζει νὰ κριμαίνεται
καὶ παίζει τότε ταμποῦρᾶ ὅτῳ ἐν ποιητῇ ἐρχόμενον.

Ἦ δραστηρία, φλογερά καὶ Λορδικὴ τὸ φῆσις
μεταφρονέζει διαρκῆς τὰς πρὶν μεταφρονέζεις.
Μεταφρονέσιαις ἀλλήθως μεγάλια καὶ σοφαί,
ὁ δὲ Βοσοῆρ ὁ μορφωτῆς καὶ Ἰάλλος στρατιώτης,
ποῦ μολόμο γὰ τὸν στρατὸ σαβούρωσε λουφέ,
μῆς ἄρησε μὲ μόρφωσι καὶ μὲ τελεχῆ πρώτης.
Γόρνα νὰ ὄη, παρακαλῶ, σὲ μὲ καὶ σ' ἄλλη στρατῶτα...
μῆτε γὰ λείπωμεν στρατός, μὲ μῆτε γὰ παρτάτα.
Ἄν ἐρωτήσης, μῆστερ Λό, κ' ὁ στόλος μας τί κάνει
ποῦλ καλὰ, ἐχθρασιώ... τὰ κάρβουνα δὲν χάνει.
Γὰ ὄδες τὴν Μαύρη Μοῖρα μας μὲ νέα πυροβόλα,
γὰ κῆττα πῶς πυροβολεῖ καὶ ρίχνει μὲς ἴσα δια.
Μὲ Μαύρας μοῖρας κατ' αὐτὰ; τὸ κράτος ἐθθαυῖσθε
καὶ γ' ἄσπηρ μοῖρα, τζέντελιμαν, τὸ μάτι μας ἐμαυρίει.

Γιὰ ὅς τον τόν Μυλλόρδο μίς με τὰ ὕψιά φοκόλα,
 ἤμπος του, μιά τζέντιμαν, χωρίς καπέλο στέκα...
 με τοῦτον ἀξιοσπεπὸς τινάξομεν τὰ κῶλα
 κ' ἂν πέντε, Λόου, τοῦ ζητῆς αὐτοῦ, σοῦ δίνει δέκα.

Θά σᾶς συστήσω, μύστερ Λό, καὶ τοῦ Μωρρά τὸν γέρο,
 ποῦ τὸνομά του πάντοτε δοξάζω καὶ γεραίρω.
 Ψηλὸς ὕψιλος, μακρὸς μακρὸς, με κίτσιπρας μπαμπέτας,
 παλίζει ἀρεμίνιος πολεμικαῖς τρομπέτας,
 τὸ φρότε του ὁ πόλεμος, φοιτῶ κ' ἀστροπελέκα,
 Ἀρχαῖον λόγο, σίρονιες, τσιφνάς καὶ τουμπιλέκα,
 λευοντάρι ἀνιπότακτο, ἴησο μοναχό,
 ποῦ σάν ἀκούσω νὰ βογγῆ πολὺ ἀνησυχῶ.
 Μὴν τὸν θημιόσης, μύστερ Λό, γιατί χωρίς μαχαίρι
 μπορεῖ νὰ κόψη τὸ δεξὶ καὶ τὸ ξεβὶ του χέρι,
 κ' ἂφ' ἴστω τὸν ἐσκότιος πολεμικὴ σκοτούρα
 νησιεῖς σαρακοστιανῆς μᾶς ἐπερίβη κοῦρα.

Γι' αὐτὸν ὁ ρέκτης Βασιλεὺς ἀγρίεψε μιά ἡμέρα
 καὶ τὰ κλοῦτοτα τοῖδωσε μιά καθιρή Δευτέρα,
 καὶ τὸν Μυλλόρδο ἔφερε νὰ παῖθη τὴν νησιεῖαν
 κ' ἔγω' στὰ φόντα ἔπεσα με πλοῦτου ἀπληστίαν.
 Μά κ' ἐπὶ Λόρδου ἀρχοντος ἐπλήθηναν ἡ Λόρδες,
 καὶ τώρα ποῦ ἔμπηξαμε με γάμους ἀγορροῦς
 ἐκαῖαν ὄλων ἔπντερα ὅσων καθάρως κωδές
 καὶ τοὺς παρόντας ἔμνησαν καὶ μέλλοντας καυροῦς.

Ὅχιστε τώρα, κίως, τὰ πρέποντα νὰ κρίνης...
 κτῆσα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς ἄτον ἄνδρα τῆς εἰρήνης,
 εἰς τὸ καθέναν πρόσθετος τοῦ Χαριλάου δάνειον
 τοῦ στρατηλάτου Θεοδοῦ τὸ τόσον ἀρεμίνιον,
 τὴν Μαύρη Μοῖρα, τὴν στακτιά, τὴν ἀσκη, τὴν γυλιζία,
 τὸν προκατόρων τὰς σκαῖς, τὰ κράνη, τὰ τσαρτζία,
 Ἑλρά, Κορδόν, Ράλλη, Πίτ, καὶ τὸν κομιάτων κομιους,
 τὰς Γαλλικὰς ἀποστολάς καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
 τὰ λέρ μπαλέρ, τοὺς ρήτορας, τὰ λίσανα, τὰ πρίσσα,
 τὴν ἀσπιλον Διοίσηαν, τὴν Θέμιδα, τὰ ράισσα,
 κανγάδες, ξεκοιλιάσματα, μαχαίρια, κουμπορηαῖς,
 τὰθία τὸν σακαρέκθρον καὶ τῆς παλληκαριαῖς,
 ἔμμεσα τέλη κ' ἄμμεσα, τὸ φιλογερό Κεμίνι,
 τὸν Ταγαρίδα, τὸν Τσαυλῆ, καὶ φρυγοδικιον σμῆνη,
 Τραπεζιτῶν καὶ μεσιτῶν κ' ὀρνέων συμμορίας,
 τῆς κλεφτουριάς τὰς ἀρείδεις παρασημοφορίας,
 ἀνεβοκατεβάσματα καὶ ἴστον ἀέρα τοῦμπας,
 θεοπίσματα, Συντάγματα, διαδηλώσεις, τρομπιας,
 τὰ μάλ ντ' ἀνάντ, τὰ καϊκά, τοὺς Λόρδους, τῆς Μυλλιαίδες,
 τὰ σερκὶ ἀγκέ, τὰ ντιστεγκέ, τοῦζκόι ἢ φὸ χαλέδες,
 γεμῆτης κ' ἀδεμανῆς κοιλίης τὸν πατριωτισμόν,
 τοῦ Φισουλή τὸν ἀγορροῖν καὶ τὸν ἱπποτισμόν,
 τὰ μάμορα, τὰ λείβανα, τὰ λερά τεμένη,
 τὸν ἀναγορρον ἀγορροῦν κομπεῖσεις περσασαῖς,
 καὶ κάτω κάτω τῆς γοαρηῆ θά ἴης πὸς ἀπομνεῖ
 μιά μούντζα γιὰ τοὺς Ἑλληνας καὶ ἄλλη μιά γιὰ σᾶς.

Ξέρεις ποιος είναι κι' ο μακρύς, όπου 'μπροστά σου στέκει και τον 'ψηλό του του τον λιμυρό 'ψηλόνα σάν Ιελέα; ο Καρακάνος, μίστερ Λό... μεγάλο τόνομα του και κίθε γνώμη του 'ψηλή καθώς τάνιστήμαί του. 'Ενταί τε κι' εσόμενα πρόκειναι 'στην πατρίδα, ανεκτιμητούς δέ κι' αὐτὸς ἐπρόσφερε θυσίας, κι' ἂν κι' εἶναι πολυμήματος με μάρμα σάν γαρδία πρώτος; ἐκεῖνος σάν σταφύλι προέπειε Τερωσίας τὸ πῶς ἢ Φωροκόστηνα μονοβόλια θά γενῆ χωρίς ποσὺς μετὰ Χριστὸν προφήτης νὰ φανῆ. Κίλλης και μίαντις ἀφευθῆς, σοφὸς οἰονοκόπος, και θά τοῦ στήθη ἀγαλίμα εὐγνωμονῶν ὁ τόπος.

'Εγὼ δ' ὡς τώρα ἐλεγι ποῖν συλλογιαμένους τι νὰ σημαίνουν ἄγραε οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι, όπου γι' αὐτοὺς ἐσχιζεταί και γαυιάθ' τὸ γένος; μὰ σήμερα κι' ὁ πρὸ κοντός ἐννοήσε και νοιώθε πως ἄλλο δὲν ἐσκόλευεν παρὰ τῆς τῶσιν χρόνον παρὰ νὰ καταντήσομε 'στὸ φράξιμένο μόνον.

Μὰ σὺ, σιὸ Λόου τζέντιεμαν, ὅταν δικαιωκρήτης μὴ παντελῶς μονοβόλιζῃς τοὺς 'Ἑλληνας κηρύττης, οὐλ γινὼ γκαρντ μὴ φέβια, κίνε μου τὸ χετῆρα μόνον καὶ νὰ πῆς γιὰ μᾶς, βρὲ Λόου κατοκοίρη. λυτήσου σὺ τοὺς γίγαντας τῆς κοπερμένης γῆς και δὲς μας ποιοποίησαν καλῆς διαγωγῆς, ἐκαίνοσε τὴν πίστη μας κι' εἶπε τὴν θάψμα σπίνου, εἶπε πως δὲν φοβούμεθα καταστροφῆς ναυάγια, μίποσε τοὺς καταφάρωμε νὰ δώσωμε νέον δάεινον και παγνώσωμεν κι' αὐτὸ με ταῖλια μας τὰ πύγια. Μὴ στέκης κρύος και κορυφὸς ἐς τόσα παρακάγια, ἄκου πως οὐβλιάζωμε σὺν νησιὰ τακαῖγια, ἄκου καίνας γύρω σου τὸν Μαριθονομάζον, όπου με γουγογορίσματα συγχέονται στομαζῶν, ἄκου κι' ἐπε ποὺ 'χόρταμα με τὰ σαγιά-λουκούμα, ἄκου κι' ἐπε ποὺ 'πρόσμενα με τὸ τρουβιά κέρθη, ἀλλὰ τὰ φόντα ζέπεσαν και μ' ἔκαμαν σάν μοῖμα τοῦ Αἰγυπτίου Χέπος κι' αὐτοῦ τοῦ Ψευδοσμέρθη.

Μόνον τοῦ Βασιλέως μας τὰ οικονομικά εὐρίσκονταί, σιὸ τζέντιεμαν, καθ' ὅλα τακτικά, ὁ δὲ Μεγαλειώτατος με μόνην τὴν Δεκλείαν ἀμέσως 'Ισοζύγιον σοῦ βγαίει 'στην ἐντέλειαν. Μόνον ἐκεῖ, σιὸ τζέντιεμαν, δὲν θ' ἀπαντήσης λιθὸς, κι' ἂν τοῦτο δὲν τὸν ἐφλεγε τὸ μανιώδες πάθος νὰ τρέψη και νὰ συντηρῆ τὸς ποιητῆς κι' ἐμένα θὰ εἶχε μες 'στῆς κάσας του ὡς τώρα σωρησμένα τὰ πλοῖτα τοῦ γνωστοῦ Λυδοῦ και τοῦ Ἀμπτοῦλ Καλίφη και τότε θὰ ἔλιοντο πολλὸν Σαργγῶν οἱ γυφοί. Μὰ βλέπεις τοῦ κατηντήσε ἀνίαντο τὸ πάθος, γιατί νομιζῶ ποιητῆς πως εἶναι κατὰ βάθος, και μᾶς ταίξει λάγαρες, μαντζούγια, κοκκινούρια, και θέλει σώνει και καλά νὰ γίνωμε μαντζοῖα.

'Επίνω 'στὰ καίσιστα φαροῦθς πλατύς πνεύσους κι' ἂν γιὰ τὸ κιάως ὄρωσε σοῦ κλέψαν τὸ παλτὸ σοῦ μὴ λοποδύτης τοὺς Ρωμηούς και κλέπτεις ὀνομάσης και μὴ κολών δι' αὐτὸ κηθίλου δοκιμάσης.

'Ο Ρωμηὸς γνωστοῦν σὰς κίνω—πὸς 'σιὸ δαήτῃ μου ἀνέβη, 'στην Νεάπολιν ἀπὰ νω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει με ἑνοδοξείον Ξυδη, —ὁδὸ 'στὸ λιθὸ, τρεῖς 'στὸ ξυδι,

Συνήθημα βλέπεις καλαῖα ἐπικρατεῖ 'στὸν τόπον νὰ εἰμεθα φιλόξενοι καθ' ἓνα κι' ἄλλον τρόπον πρὸς ὅσους ἔρχονταί νὰ φῶν τὸν 'Ἀθηνῶν ἀέρα, και πρὸς ἐκείνους μάλιστα, ποὺ στέλλοντ' ἐδῶ πέρα νὰ ἐξελεύσωντο σοβαροῦς τὸ Λοῦνα και Λαρεῖν χωρίς μικρὴν ἀφέλειαν, χωρίς ἀνταμοιβήν. Συνήθημα βλέπεις καλαῖα και μὴ θυμωσῆς, κοῦκο, ἂν σοῦ σουφρόσων ἔφαρμα γελέκο και σουτοῦκο, και μὲς' ἀπὸ τὰ πάντοτα τοῦ Παρθενῶνος ἐδῶ ἔξοκοκισαθῆς διὰ νικτὸς Ξεβρώκωτος σάν Λαῖθη.

'Ἰδὲ τὴν κίστρα τὸν ὀδῶν και τὸν πεζοδρομῶν και μὴ κηθίλου προχορῆς 'στὸ Κεντροῦν Ταμεῖον, γιατί 'ψηλὰ 'στην πόρτα του θὰ 'ἴπῃ, μορὲ γαλιάντη, ὅσα με φροῖην 'διάρθια 'στην Κόλαση τοῦ Δάντη: 'ἔσοι ἐδῶ εἰσέχουσε νὰ πληρωθῆτ' ἐγαυροῦς ὄνι σπερνίζτα πληρωθῆς λασιπίε κατὰ μέρος.

Σὲ βρεταῖο ἔνδικως νὰ πῆς γιὰ μᾶς καλὸ και μὴ δεχθῆς σκληροκαρδῶς, σοφοκαρδῶς Λό, ἀλλοῦως δὲν εἰς 'ἐξελεγχθῆς, ἀλλ' εἰσαι τακατοουλής, και μόναιε και κόνειε και σία, γκοῦς, και φουλίε, ἴγουν κοντιβί και μαῖμου και μπουφος και σακατῶδες; κι' ἀνάξιος νὰ σκονοσθῆς με χρώμα τῆς 'Ἑλλάδος.

'Ἄλλ' ὅμως εἶμαι κι' ἐμπεικὴ και ἴντιοτ ἐγὼ, ἴγουν τετράποδον και βιάξ, όπου πολυλόγο, και νὰ παρὰλο κίθωμα μαζὶ σου τόση ὄρα και δὲν σ'ἀγάξω τὸ κετὶ με πρῶτὸ καλὴ σπαλιόρα. 'Ἀπὸ 'μπροστά μας, μίστερ Λό, αὐτοσημεία γκαρμῖσου πρὶν σηγιατίσω με καμμιά βελῶνα τὸ κορμί σου. 'Ἀκόμη δὲν γκαρμῖσεσαι, ἀκόμη μᾶς ψαφτεῖς, και τόκους κι' ἐπαύσα 'στ' ἀλήθεια μᾶς γυρενέις; Νὰ μὴ με λένε Φασουλή και πρῶτο παραδελῶ ἂν δὲν γενῆς παρόμοιος τοῦ κεντητοῦ Τραβέλι.

(Ὁ Φασουλής τοῦ ὀχνηταί με μυτερὸ βελῶν και τὸν 'Εγγιλέο τζέντιεμαν τασιθὶ τὸν γυνηνέο, και δέμα σηγιατίζεταί ἄβρο και νυκιάτο κι' ὁ τῶρμονος ἀλόπητα με πέτομα αἰμοβρονον γεμῖε τὸ κορμὶ τοῦ Λό ἀπάνω ἔως κάτω ἀπὸ κανόνια μέλιοντα σηγιατίζοντα διαφρόν.)

Και ὀλίγαις νομισμαίς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασθόνη, όπου 'στὸ σαθρὸ βροῖεταί τοῦ Λάμπρον ἀποκάτω, εἰς τὸ Σταθῶν τὴν ὀδὸν τὰ μάρμα μας ἀμυβόνει και με στολῖθη χίμα δια φεγγοβολαί γεμῖτο. Θάψμα ἰδέσθαι ἀληθῶς... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!... μικρὸ Παρῶ φαίνονταί με τοῦτο αἰ 'Ἀθῆνα, κι' ἂν γελασθῆς καμμιά φορὰ ἀπ' ἔξω και περᾶς ἀμέσως μεθὰ βρεθῆς και κίτι θ' ἀγορίσης, κι' ἂν εἰσαι ἀβλόκαλος και πρώτος κασπιδόρης τότε θὰ φήνης μοναχῶν και πρῶμα δὲν θὰ πάρῃς. Λοιπὸν μὴ γινεταί κωροῦ, γιὰτ' εἶναι κριμα κι' ἀδικο ἀπ' ἔξω νὰ κηττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδιο.

με Χημειον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομῆ
-αι μιά χίρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμψ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθς» τῆ; καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προματεῖου, κοινοῦτος. πολύ;